

Τὸ γεμάτο σου κύπελλο σιγά, ὦ Πικρία,
 ὅμως τὸ πίνει· 'στὸ μέτωπό του οἱ κισσοὶ
 κι' ἂν ἀνθοῦν τῶν εἴκοσι χρόνων καὶ ἡ γλυκεῖα
 ἀνοιξη ἂν λυεῖ τὴν πράσινη ζώνη της. Χρυσῇ
 τὴ λύρα θὰ κρούει—μὲ τὸ φεγγάρι, 'στὴ μαγεῖα
 τῆς Ἀπριλιάτικης βραδυᾶς—'στοὺς κήπους σου ὦ Ζωή,
 ἀπέξω—ἴσως τῶν συμποτῶν τὴν εὐθυμία
 θὲ νὰ τοῦ φέρει 'στὰ εὐώδη κάποια πνοὴ
 δάχτυλά της καὶ τὴν κόκκινη φωνή σου
 πάνω ἀπ' ὅλες σκληρὴ πολυαγαπημένη.
 Ἀνίσχυρος ἱππότης μὰ πιστὸς μένει
 ἐκεῖ μόνος τραγουδῶντας τὸν ἔρωτά του
 ἐνῶ τὰ πορφυρᾶ ρόδα τῆς αὐλῆς σου
 παρήγορα θὰ ψαύουν τὰ ξανθὰ μαλλιά του.

'Στὸν ἀνοιξιάτικο τὸν ἥλιο ἡ καρποφόρα
 μηλιά ἀρώματ' ἀνασαίνει· 'στὴ σκιά της
 ἡ ὥριμη κόρη τὰ πλούσια λύνει μαλλιά της.
 Καὶ χρυσοῦφαντη ἐσθῆτα μυροφόρα
 σέρνοντας 'στὴν χλόη ἡ ἄβρὰ πρωϊνὴ ὥρα
 τ' ὠραῖο φεγγοχαδεύει ἀνάστημά της.
 Κ' ἐκείνη μὲ ἀνθοὺς καὶ ρόδα 'στὴν ποδιά της
 ἔρχεται καὶ μὲ φιλιὰ 'στὰ χεῖλη της τώρα
 καὶ νὰ ἔτσι συμβολικὴ στέκει μπροστά μας:
 — θριαμβικὸς ὕμνος 'στὸ γλυκὸ φῶς τοῦ ἐχύθη
 ἀπ' τὴ χρυσῇ τὴν φόρμιγγα τοῦ Ἀπρίλη—
 ποῦ ἐμεῖς οἱ νικημένοι τῆς ζωῆς, 'στὴ λήθη
 ἀρίνομε τὰ μάταια τὰ ὄνειρά μας
 σὲ ἄσματα βέβηλ' ἀνοίγοντας τὰ χεῖλη.